

Mladý Misionár

Jan 2016, ročník XXII.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

www.mladymissionar.sk

MLADÝ MISIONÁR

Ročník XXII.č.1
Vydávajú seminariši SVD
v Bratislave

Adresa:
Misijný dom Arnolda Jansseno,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

E-mail:
mladymisionar@gmail.com

Internet:
www.mladymisionar.sk
www.svd.sk

Šefredaktor :
Frt. Martin Ligač, SVD

Na čísle spolupracovali:
pátri a seminaristi SVD

Jazyková spolupráca:

Vladimír Hanuliak
P. Marek Vaňuš, SVD

Cenzor:

P. Jozef Strečka, SVD

Grafika časopisu:

Frt. Robin Joseph, SVD

Foto :

Archív SVD
<https://stocksnap.io>
<https://archive.org>

Cena za časopis:

dobrovoľný príspevok

Tlačiareň:

Ultraprint, s.r.o.

Drahí čitatelia !

„Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti“ (Mt 4,16).

Pri príležitosti jubilejného Roku milosrdenstva sme titulnú stranu Mladého Misionára venovali téme milosrdenstva. Aj náš zakladateľ, sv. Arnold Janssen, zložil modlitby so zameraním na milosť a milosrdenstvo: „Pred svetlom Slova a Duchom milosti nech ustúpi temnosť hriechu a noc nevery a nech žije Srdce Ježišovo v srdciach všetkých ľudí, Amen.“ Jedna z veľkých vlastností nášho zakladateľa bola schopnosť vidieť a premýšľať dokonca i „vo chvíľach temnoty“ a vidieť svetlo, ktoré prináša Kristus. Súčasná doba si žiada veľké prúdy Božej milosti. Svätý otec František nás tým povzbudzuje v bule Misericordiae vultus. Máme sa preto modliť nech Božie Slovo v nás silno znie a nech nás presvedčí ako slovo a gesto odpustenia, povzbudenia, pomoci a lásky.

Prajem Vám, nech vždy neúnavne ponúkame a poskytujeme milosrdenstvo, útechu a odpustenie.

*Frt. Robin Joseph, SVD
grafik Mladého Misionára*

Jubilejný rok milosrdenstva

december 2015 - november 2016

Text: P. Marek Vaňuš, SVD
Foto: Archív SVD

Vydat' sa po ceste milosrdenstva

Už niekoľko mesiacov prežívame v Cirkvi mimoriadne jubileum Svätého roka milosrdenstva. Pápež František umožnil, aby i tí, čo nemôžu cestovať do Ríma, mohli prejsť „svätou bránou“ v určených chrámoch a pri náležitej vnútornej dispozícii prijať Božiu milosť a milosrdenstvo.

Prístup k Božiemu daru je teda „po ruke“. No občas akoby chýbalo hlbšie pochopenie toho, čo v sebe milosrdenstvo nesie, čím obdarúva a k čomu pozýva. Totiž mottom tohto jubilejného roka sú slová „Milosrdní ako Otec“, s odkazom na Boha Otca. Je preto namieste zamyslieť sa, ako sa Jeho milosrdenstvo prejavuje, aby bolo možné ho uskutočňovať na vlastnej ceste životom.

Tri biblické obrazy nám môžu poslúžiť ako inšpirácia pre osvetlenie dimenzie milosrdenstva.

Otvorené náručie

Prvým a zrejme najsilnejším obrazom je podobenstvo o milosrdnom otcovi (častejšie známe pod názvom „o márnoträtom synovi“), ktoré nachádzame v 15. kapitole Evanjelia podľa Lukáša. Je o otcovi dvoch synov, z ktorých mladší odchádza so svojim dedičným podielom, a po jeho prehajdákaní sa vo svojej biede vracia s pokorou, čo zas ten starší nevie prijať. Otec však preukazuje svoje náručie otvorené nielen

On mu na to povedal: „Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje. Ale patrilo sa hodovať a radowať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa.“ (Lk 15,31-32.)

pre mladšieho, ktorý vyznáva svoje poblúdenie, ale aj pre staršieho. Aj jemu vychádza v ústrety a pozýva ho – dokonca prosí (porov. Lk 15,28) – aby vstúpil dnu. Lebo i ten starší syn, hoci navonok bol stále doma, vnútorne bol od otca veľmi vzdialený a potrebuje sa vrátiť. Podobenstvo zostáva otvorené a nevieme, či starší syn nakoniec uznal svoju tvrdohlavosť a vstúpil. Vieme však, že podstatným znakom milosrdenstva, ktoré otec prejavuje k obom synom, je postoj prijatia. Bez zbytočných výčítiek a pripomínania minulosti. Byť „milosrdní ako Otec“ teda upriamuje na vnímanie bezpodmienečného prijatia Otcom a súčasne na jeho nasledovanie v prijímaní iných. Či už ide o prijatie starnúcich rodičov zo strany ich detí, ktorým to môže pripadať ako záťaž, či prijatie dospievajúcich detí s ich vrtochmi zo strany rodičov, ktorých trápi, že nie sú také ako by „mali byť“, či vzájomné prijatie súrodencov, prijatie manžela či manželky, prijatie členov rehoľnej komunity. Prijatie sa nezakladá na dokonalosti druhého, ale na veľkodušnosti toho, kto ho preukazuje. A v tom zostáva Otec neprekonateľným vzorom

Prejavená blízkosť

Druhým obrazom vyjadrujúcim iný aspekt milosrdenstva je podobenstvo, taktiež z Evanjelia podľa Lukáša, tento krát však z 10. kapitoly: podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi. Ježiš ho rozpráva znalcomi Písma, ktorý sa pochybovačne pýta na to, kto je jeho bližným (porov. Lk 10,29). Postava Samaritána v Ježišovom rozprávaní kontrastuje s postavami kňaza a levitu, duchovných služobníkov, ktorí prechádzajú okolo bez povšimnutia. Samaritán si všimá biedu neznámeho, venuje mu čas a prostriedky. Dobrovoľne a bez dlhých rečí.

Milosrdný Samaritán od Rembrandta

Kňaz i levita by určite vedeli zdôvodniť, prečo sa nezastavili pri polomŕtvom človeku, prečo nemohli pomôcť. Samaritán však nehľadal „prečo nie“ ale „prečo áno“. Podobenstvo hovorí, že bolo mu ho – toho olúpeného a dobitého – ľúto (porov. Lk 10,33). A urobil ešte viac, než bolo nevyhnutné. Ježiš ho teda predstavuje ako vzor toho, ako „byť bližným“ tomu, kto je v núdzi. A to je ďalšia črta milosrdenstva podľa Božej vôle: stávať sa bližným, preukazovať blízkosť. Značí to občas – tak ako v prípade Samaritána – prekonať tú „prirodenú“ vzdialenosť, ktorú stanovujú kultúrne, náboženské, spoločenské a iné predsudky. Značí to mať odvahu investovať svoj čas a prostriedky. Zvlášť ten čas je v súčasnosti mimoriadne nedostatkovým tovarom. Byť „milosrdní ako Otec“ podľa príkladu Ježiša – ktorý sa v tom Samaritánovi podľa dávnej tradície určitým spôsobom odráža – je pozvaním k veľkodušnosti v darovaní času: času Bohu v modlitbe, času rodine, času priateľom, ale i času chorým, starým, opusteným. Upriamuje na to značná časť skutkov telesného milosrdenstva. Dávať svoj čas a dať pocítiť svoju blízkosť je

„Čo myslíš, ktorý z tých troch bol bližším tomu, čo padol do rúk zbojníkov?“
 On odpovedal: „Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo.“ A Ježiš mu povedal: „Chod' a rob aj ty podobne!“ (Lk 10,36-37.)

určitou stratou, ktorú však kompenzuje skúsenosť milosti takých stretnutí

Zieľaný život

Tretím obrazom milosrdenstva je postava Dobrého pastiera. Na stránkach evanjelií sa objavuje na viacerých miestach, najvýraznejšie však zrejme v Ježišových slovách v 10. kapitole Evanjelia podľa Jána. Ježiš tam opisuje prostredníctvom viacerých prirovnaní svoju úlohu Pastiera. Dobrého pastiera, ktorého podstatnou črtou je, že kladie svoj život za ovce (porov. Jn 10,11). Nie sú mu totiž ľahostajné ako dáckemu nádenníkovi. Preto je ochotný za ne dobrovoľne položiť život – čo je možné chápať vo svetle jeho obety na kríži. Tam „dáva život“, aby naplnil životom. Inými slovami – keďže v Evanjeliu podľa Jána sa pod tým „životom“ vníma na prvom mieste prežívanie spoločenstva s Otcom – Ježiš dáva účasť na Božom živote, na Božej blízkosti. Život, ktorý dáva uvádza do spoločenstva s Otcom a stáva sa základom spoločenstva bratov a sestier, rodiny učeníkov, za ktorej jednotu tak veľmi prosil v modlitbe pri Poslednej večeri (porov. Jn 17). Byť „milosrdní ako Otec“ podľa príkladu Dobrého – čiže milosrdného – Pastiera značí vydávať sa hľadať svojich bratov a sestry, niesť spolu s nimi ich radosti a bolesti, ponúknuť svoje rameno – v skratke: dávať život, ktorý buduje jednotu a spoločenstvo.

Tak to znázorňuje i samotné logo svätého roka. Zobrazuje postavu Ježiša, ktorý nesie na

„Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce.“ (Jn 10,14-15.)

svojich pleciah – nie ovečku – ale človeka, strateného v svojom egoizme a hriechu. Láska Krista nesúceho človeka je súhrnom tajomstva vtelenia a završením vykúpenia. On „prišiel, aby [sme my] mali život a aby [sme] ho mali hojnejšie“ (Jn 10,10). Dobrý Pastier objíma naše človečenstvo, stáva sa jedným z nás, aby nám daroval život. Zaujímavým detailom je, že Ježiš a Adam – predstaviteľ každého človeka – na jeho pleciah majú jedno oko akoby spoločné. Ježiš hľadá očami Adama a Adam očami Ježiša. Každý môže v Ježišovi, novom Adamovi, objaviť svoje hlboké povolanie uskutočňovať svoju podobnosť s Bohom. Aj cez milosrdenstvo. Nie z vlastných síl, ale v moci Kristovej milosti, ktorú pripomína to, ako Ježiš „vynáša“ Adama z temnoty hriechu a smrti, znázornenej postupne svetlejšími oválmi na pozadí. Na druhej strane, tá tmavá farba pripomína aj nepreniknuteľnosť Božej lásky, ktorá sa vo svojom milosrdenstve stáva nepochopiteľne blízkou každému človeku.

Byť milosrdnými ako Otec značí teda vydať sa po ceste milosrdenstva, nesení milosťou Ježiša Krista, uskutočňujúc zakúsenú veľkodušnosť bezpodmienečného prijatia, blízkosti a daru života, voči tým, ktorých On na našu cestu denne posiela.

Text : Frt. Patrik Páleník, SVD
Foto : archív SVD

V pazúroch čínskeho draka

Srdečne pozdravujem všetkých mladých misionárov!

Tak sa sen stal skutočnosťou. Bolo to dňa 13. augusta 2013, keď som po dvoch prestupoch šťastne doletel na letisko v Taipeji na Taiwane. Pamätám si na ten pocit, keď som vystúpil z klimatizovanej letiskovej haly a mal som pocit, akoby som vstúpil do parnej sauny. Bolo to vlhké podnebie subtropického Taiwanu, ktoré ma privítalo teplým objatím. Počas prvých dní ma neúnavne sprevádzal môj prefekt páter James Huang, rodený Taiwanec, a dal mi zakúsiť všemožné chute čínskej kuchyne. Prvé dva týždne bol môj žalúdok trochu v

šoku, ale potom sa upokojil a doteraz si nemôžem sťažovať.

Onedlho na to sme mali ako formačná komunita naplánované duchovné cvičenia na východnom pobreží tohto malebného ostrova. Tá krása, ktorú som spoza skla vlaku mohol vidieť, sa vyrovnala fotografiám exotických krajín, aké možno vidíte v televízii. Z pobrežia vypínajúce sa huňaté zelené vrchy, z druhej strany prekrásny modrý Tichý oceán.

Nuž a či sa to človeku páči a či nie, o pár dní na to prišiel čas na štúdium jazyka – oficiálne známeho ako mandarínska čínština. Nebojte sa, nemá to nič spoločné s mandarínkami, ktoré tu mimochodom

Patrik s komunitou a jeho prvý rok na OTP

tiež nájdete, ale pochádza od slova mandarín, čo bol vyššie postavený učenec ešte vo feudálnej Číne. Týmto jazykom vie rozprávať tak asi 1,3 miliardy ľudí. Naučiť sa a zapamätať si (to je oveľa ťažšie!) niekoľko tisíc čínskych znakov, ktorých výslovnosť často len tipujete a ktorých význam a kombinácie naberajú dosť zaujímavých rozmerov, nie je ľahký oriešok. Ak človek nemá silnú motiváciu, ľahko môže stratiť chuť. Našťastie motivácia mi nechýbala, ba každodenne sa obnovovala nielen vďaka Ježišovi, ale aj kvôli bratom a sestrám, ktorých som stretával a nemohol s nimi komunikovať. Keď človek ide do cudzej krajiny a učí sa miestny jazyk, je akoby hodný do vody a či sa mu chce či nie, musí sa naučiť plávať.

Jeden z dôvodov, prečo milujem čínštinu a Číňanov je, že majú krásny, exotický a špeciálny jazyk, dlhú históriu (vedci hovoria o 5000 rokoch čínskej histórie) a vznešenú kultúru. Čínsky jazyk je jazyk príbehov, radi

používajú štvorpísmenné porekadlá, ktoré často vyjadrujú hlbokú pravdu nejakého príbehu či legendy. Spomeniem len jeden príklad: 塞翁失馬 : doslovne „starec Sai stratil koňa“. Ako znie príbeh? V severnej Číne žil múdry človek, ktorého všetci nazývali starec Sai. Sai v maštali choval krásneho koňa, avšak jedného dňa tento kôň zmizol. Starcovi príbuzní a priatelia ho prišli utešiť pre stratu tak dobrého žrebca. Starec však riekol: „Je dobré že sa stratil, považujem to za šťastie.“ Nikto nerozumel. O dva mesiace neskôr sa žrebec vrátil a priniesol ďalšie dva krásne žrebce. Príbuzní chodili k starcovi a gratulovali mu, že sa nakoniec dočkal odmeny za svoju trpezlivosť. Avšak starec riekol: „Nie je dobré, že prišiel, považujem to za nešťastie.“ Opäť len kývali hlavami a vraštili obočím. Nato sa stalo, že starcov vnuk, ktorý miloval kone, nasadol na jedného s nových žrebcoch a uháňal s kamarátmi o preteky. Avšak nešťastne spadol a zlomil si pravú ruku. Príbuzní sa

opäť zbehli a súcitili so starcom. Avšak starec ich opäť prekvapil: „Považujem to za šťastie.“ Neubehli ani dva týždne a vypukla vojna. Boli regrutovaní starší i mladší a v tejto bitke zomrelo veľké množstvo mužov z kráľovstva v ktorom starec Sai býval. Starcov vnuk však kvôli zraneniu nemohol narukovať a tak bol zachránený. Tento príbeh Číňania zhrnuli do štyroch znakov 塞翁失馬 a týmito slovami sa utešujú, keď sa im niečo nevydarí či stratí. Tak múdrosť tohto príbehu zostáva s týmito ľuďmi skrze tieto krásne príbehy.

Nuž a nakoniec sa chcem podeliť o čosi z pastoračnej praxe. Ešte počas štúdia jazyka som v nedeľu chodieval do farnosti Linkou na okraji Taipei. Pastorácia je tu prevažne zúžená na nedeľu, nakoľko Taiwanci sú veľmi "workoholický" národ a aj študenti základnej školy končia najskôr o štvrtjej popoludní. Mnohí však pokračujú v tzv. doučovacích školách, kde drilujú matematiku, fyziku či jazyky až do ôsmej

či deviatej večer. Okrem toho rodičia sa veľmi boja o svoje deti a nepustia ich len tak hocikde. Preto aj stretnutia s mladými ľuďmi vo farnosti, do ktorých som bol od začiatku zaangažovaný, sú veľmi obmedzené. Ani v nedeľu mladí často neprídu kvôli doučovaniu. Ale zistil som, že mnohé závisí od rodičov a od toho, ako vedú svoje deti. Keď rodičia sú iba za to, aby dieťa študovalo, všetky ostatné aktivity budú „záťažou“. Naozaj len niektorí mladí, ktorí mali dobrý príklad rodičov a ich podporu, s radosťou prichádzajú na stretnutia kresťanskej mládeže. Aspoň tak je to v katolíckych kruhoch.

Ak mám byť úprimný, tak musím konštatovať, že katolícka viera tu na Taiwane vymiera. Už 40 rokov počty katolíkov klesajú, aj napriek tomu, že populácia ešte istý čas stúpala. Cirkev sa tu veľmi opiera o zahraničných misionárov, ktorých je tu veľa. Katolícka cirkev v povedomí ľudí má renomé ako dobrá inštitúcia, ktorá v ťažkých

Práca s deťmi vo farnosti

So skupinkou biblického zdieľania

časoch 50. - 60. rokov prispela taiwanskej spoločnosti budovaním škôl či nemocníc, avšak málokto má záujem o katolicizmus. Aj preto, že je tu veľa náboženstiev a náboženstvo sa vníma príliš plytko až pragmaticky, panuje tu veľký relativizmus a nezáujem o absolútnu pravdu či nadprirodzené hodnoty. Okrem toho, nakoľko Taiwan je veľmi moderná a bohatá krajina, mnohí si myslia, že Pána Boha nepotrebujú.

Počas pastoračného ročníka som mal príležitosť zakúsiť život vo farnosti, čo v praxi znamená: stretnutia s Máriinou légiou, nosenie sv. prijímania starým a chorým, aktivity s mladými vrátane mládežníckej hudobnej skupiny, biblické zdieľania spojené s výučbou angličtiny, katechéza dospelých pred prijatím sviatostí, upratovanie na fare a iné príležitostné aktivity v kostole. Okrem toho som dva razy do týždňa chodil do programového štúdia, kde som sa učil strihať videá a naučiť sa čosi o médiách. Život vo farnosti je plný dynamiky a je tu príležitosť na kreativitu. Človek tu nemôže sedieť vo

farskej kancelárii celý deň a čakať na veriacych či záujemcov. Misionár musí mať dosť umu na to, aby našiel rôzne kanály, ktoré by mohli pritiahnúť či osloviť ľudí. A to je tá najnáročnejšia práca. Taiwanskí veriaci sú málo katechizovaní a dosť hanbliví, aby svedčili a obhájili si svoju vieru pred druhými. Mnohé inštitúcie, ktoré boli založené katolíckmi, stratili svoju charizmu a katolícky duch, pretože drvivá väčšina zamestnancov sú nekatolíci.

Tak vás aj na záver tohto listu prosím o modlitby a vedenie Ducha Svätého, ktorého tu aj ja denne vyzývam, aby ukázal tomuto vznešenému ľudu cestu spásy a poznanie Ježiša Krista. Modlím sa, aby tento ľud poznal tú sladkosť Pánovej lásky, krásu pravdy o Bohu a cenu, ktorú Kristus zaplatil za naše obnovené priateľstvo s Bohom. Nech aj vám všetkým Pán žehná!

Váš brat a priateľ Patrik, SVD

(巴明志)

Spracoval: Frt. Gorazd Kohút, SVD
Foto: Archív SVD

Páter „robicmajster“ do koča i do voza

Páter, pôsobíte ako kňaz-misionár a rektor Misijného domu vo Vidinej. Akými farnosťami ste prešli, kým ste zakotvili vo Vidinej a ako si spomínate na tieto roky?

Prvé dva roky po vysviacke (1998-2000) som bol kaplánom v Nitre na Kalvárii. Tam som prežil čas zoznámenia sa s kňazským životom. Navštevoval som chorých v nemocnici, čo bola pekná a obohacujúca služba. Zažil som tam i úsmevné chvíle. Napr. Páter Magda štartoval Škodovku tak, že jej musel pomôcť rozbehnúť sa dolu kopcom a za jazdy naskočil. A tak išiel do nemocnice zaopatrovať. Mal som veľmi veľký príklad v obetavosti týchto starších kňazov.

Druhé pôsobisko bolo v Nitre - Dolných Krškanoch (2000-2002). Tam som pôsobil ako farský administrátor. A hoci som mal spočiatku strach, ako sa sám postarám o faru a dva kostoly, boli to najkrajšie roky môjho kňazského života. Platí zásada, že farár by v priebehu dvoch rokov nemal nič meniť, keď príde na novú faru. Ja som menil všetko, čo sa dalo, lebo po dvoch rokoch ma už preložili.

Po pol roku znovu na Kalvárii som mal 1.9.2003 nastúpiť na dlhšie zastupovanie do Vidinej kvôli chorobe P. Horvátha, SVD, ktorý však v tento deň zomrel. V jeho šlapajach pokračujem na tomto mieste dodnes. Takže už ho zastupujem 13 rokov.

Atmosféru Misijného domu vo Vidinej ste prežili aj ako novic SVD: aký to bol pre vás čas a čo sa odvtedy v noviciáte zmenilo?

Noviciátsky čas bol pre mňa veľmi pekný a obohacujúci. Bola to i zmena v živote: oboznámenie sa s rehoľným životom, prehĺbenie vzťahu s Bohom. Ťažšie to mali tí, čo nás mali na starosti. Bolo nás 20 novicov vo veku od 18-35 rokov. Mojou úlohou bolo koordinovať spoločnú prácu. Každý deň poobede som chodil zobúdzat spolunovicov, ktorí, keď sa dobre najedli, zaľahli. Angažovali sme sa hraním divadla i koledovaním počas Vianoc. Počas sviatku sv. Mikuláša cestou autom ma iný šofér upozornil: „Čert, daj si chvost do vnútra, lebo sa ti ťahá po zemi.“ Spoznávali sme Božie cesty v našom živote, hodnotu života v spoločenstve. Pri odchode z Vidinej nám bolo ľúto, že opúšťame také krásne prostredie - Misijný dom spojený so záhradami a parkom.

A čo sa odvtedy zmenilo? Formačný program novicov je, myslím, podobný ako v rokoch môjho noviciátu (modlitba, štúdium, práca a pod.). Je

potrebné, aby činnosť intelektuálna a praktická boli v rovnováhe. Rozdielom je vtedajšia väčšia pestrosť prednášok: napr. hodiny angličtiny či latinčiny s pátrami SVD. No i súčasných novicov navštevujú naši pátri a delia sa o vedomosti i misijnú skúsenosť.

Misijný a zároveň noviciátny dom je súčasťou filiálky Vidiná: v akej podobe je tu prítomná spolupráca medzi Misijným domom a veriacimi vo Vidinej?

Spolupráca je tu prítomná na báze pastoračnej a farníci ako i novici sa v nej angažujú podľa svojich možností. Organizujú sa stretnutia pre mladých, obohatením je spoločenstvo matiek. Veľké cirkevné sviatky sú takisto príležitosťou spoločného stretnutia a prehĺbenia vzťahov. Športové aktivity sú zasa radosťou detí a mladých. Duchovnou oporou nášho spoločenstva sú i púte, na ktorých sa farníci horlivo podieľajú. Farníci vo Vidinej sú nábožní a obetaví podporovatelia misijného diela.

Pátrov neobyčajný zmysel pre humor
Na fotke so svojím kostolníkom pánom Jeleňom

Misijný dom je primárne určený pre formáciu novicov: je využívaný aj pre iné účely?

Áno, je určený aj pre iné účely, zvlášť na duchovné cvičenia. Poskytuje ich Páter Baráth. Viackrát v roku sem prichádzajú rehoľníci rôznych rehoľných spoločností. Misijný dom udomácnil i miništrantský tábor a bolo to veľmi dobré. Je otvorený každému, kto sa zaujíma o jeho históriu, alebo chce pookriať v jeho príjemnom okolí.

Párkrát sa stalo, že Misijný dom zostal dlhšiu dobu bez novicov: aká atmosféra v ňom vládne v takejto situácii?

Zarmútilo nás, keď zomrel brat Dominik (marec 2011). Tiež vtedajší novici odišli do ďalšej formácie a v dome som zostal iba ja s Pátrom Baráthom. Bolo to ťažké. Nastala situácia, ktorú poznať z rodinného života: Kde sú deti, tam je život, tam je to veselšie.

Páter, s našimi novicmi trávite veľa času: čo pokladáte za najdôležitejšie, aby v tom novici podrástli počas fázy noviciátu?

Náš zosnulý Páter Popovič vravieval: „Noviciát je rok, aký už v živote neprežiješ.“ Počas tohto roka by si novici mali utriať hodnoty a svoj vzťah s Bohom: Modlitba, rozjímanie a čítanie sv. Písma je základ, ktorý je potrebné vybudovať už v noviciáte. Ďalšou výzvou je rásť v otvorenosti pre všetko, čo je nové (nové výzvy, iná kultúra, zvyky a pod.) a nadobudnuté poznatky využiť pre osobné dobro, no najmä dobro Cirkvi a celej spoločnosti.

Máte nejaké životné motto, ktoré Vás pohýna vpred?

„Ora et labora!“ A tiež slová z listu sv. Apoštola Pavla: „Kto nechce pracovať, nech ani nejé.“

Práce na Misijnom dome vo Vidinej sú v réžii P. Vagaša

Páter, ďakujeme Vám za priblíženie Vašej životnej misijnej cesty a prajeme Vám veľa síl, pracovitých novicov a nadovšetko Božie požehnanie pre Vašu obetavú službu. No a ja bežím niečo si odpracovať, aby som nezostal hladný.

Páter a jeho dôstojné slávenie liturgie

Každý novic musí absolvovať niekoľko kilometrov na bicykli, pátrovho obľúbeného športu

Nie som moralista ale morálny teológ

Text : P. Jakub Rajčáni, SVD
Foto : Archív SVD

Pred desiatimi rokmi by som nikdy nepovedal, že dnes budem tam, kde som. Ani vo sne ma kedysi nenapadlo, že raz pôjdem do Japonska, a ešte o to menej, že budem z poverenia predstavených študovať a neskôr vyučovať morálnu teológiu. Po dvoch rokoch postulátu v Nitre, roku noviciátu vo Vidinej a roku teológie v Bratislave som v roku 2005 odišiel do Japonska, aby som sa zúčastnil programu, v rámci ktorého sme ako bohoslovci SVD z viacerých krajín mali spoznať japonskú kultúru a jazyk, zažiť prostredie medzinárodnej komunity a nejakú realitu misií. Keďže v Japonsku som sa takpovediac našiel a zapustil tam korene, pokračoval som ďalej v zvyšnom štúdiu teológie a bol tam aj vysvätený v októbri 2011. Toto štúdium a krátka prax v Japonsku mi pomohli lepšie sa inkulturovať do japonského života, hoci je to samozrejme cesta na celý život. Po krátkej praxi nasledoval môj presun na vyššie štúdium morálnej teológie

do Ríma, ako to vyžadovali potreby našej katolíckej Univerzity Nanzan, ktorú sme ako verbisti založili v meste Nagoya pred vyše päťdesiatimi rokmi. V Ríme som si musel vybrať, čím presne sa budem vo svojej dizertácii zaoberať, a tak som si po veľkom zvažovaní vybral ako oporný bod myslenie veľkého človeka 20. storočia, Romana Guardiniho. Ale vráťme sa nazad.

Keď som kedysi ešte v Bratislave na skúške z morálky počul slová pátra profesora, že vraj by som sa mal zamyslieť, či sa v budúcnosti nechcem venovať morálnej teológii, tak som sa len v duchu uškŕňal. Bol to pre mňa predmet pomerne cudzí, možno aj vzhľadom na to, ako sa v minulosti ponímal a vyučoval. Samé delenia a členenia, definície a systémy, ktoré zneli veľmi abstraktne. Morálka bola totiž kedysi spolu so spirituálnou teológiou takpovediac súčasťou kánonického práva a spočívala viac-menej iba v rozoberaní reálnych alebo hypotetických

spovedných kázusov a Sväté písmo nepoužívala ako východisko ale len na podloženie svojich tvrdení.

Preto dodnes možno mnohí majú predstavu, že morálna teológia je v podstate o analyzovaní hriechov, akoby nejaká „hriechológia“, alebo nebodaj o tom, ako si vlastné hriechy ospravedlniť. V skutočnosti by skôr mala po prvé učiť, ako možno nehrešiť, a po druhé a to predovšetkým, stále viac išpirovať a pomáhať robiť dobro v konkrétnej situácii. Samotná otázka, ktorú si mnohí kladú, či môžem „ešte“ urobiť toto alebo ono, či to už náhodou nebude hriech, či ešte nie som za nebezpečnou čiarou, je vonkoncom zle položená. To, čo ma v mojom morálnom konaní zaväzuje a čo rešpektuje aj Boh, nie je názor iných, ale moje vlastné svedomie, ktoré však musí byť aj riadne formované. To, čo usmerňuje naše konanie, nie je nejaká suchá norma, ale Osoba, voči ktorej sme zodpovední.

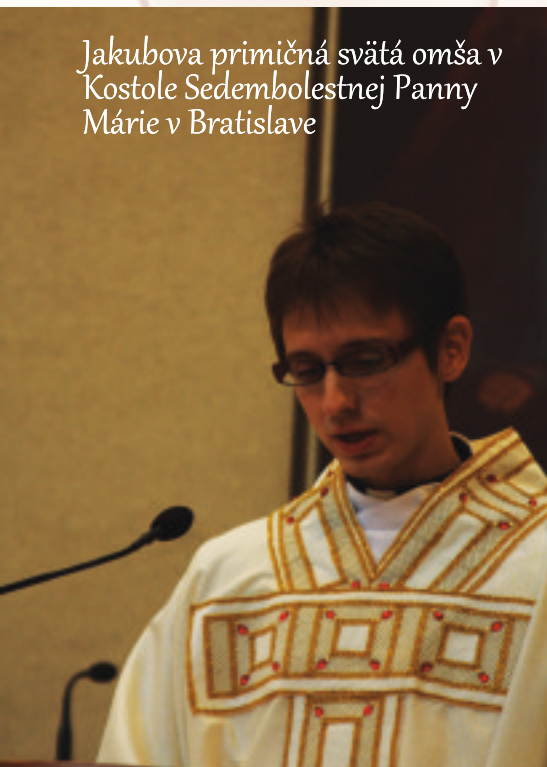
Potom, čo som z poslušnosti prijal poslanie študovať morálnu teológiu, musím povedať, že

som jej konečne prišiel na chuť. Je to oblasť veľmi široká, ktorá zahrňa mnohé dimenzie života. Aj vzhľadom k mojej budúcej misii, som teraz vlastne rád, že je to práve morálna teológia, ktorej sa mám venovať. Prečo? Pretože medzi našimi študentami na katolíckej Univerzite Nanzan nie sú len bohoslovci či reholníci, ale aj kresťanskí laici, ba dokonca väčšinu tvoria bežní, v podstate neveriaci Japonci, ktorí sa z rôznych motívov rozhodli študovať „kresťanské vedy“, ako tam voláme našu katedru včlenenú do fakulty humanitných vied. A zo skúsenosti môžem povedať, že práve im je teologická etika bližšia než niektoré iné teologické disciplíny, ktoré nemajú priamy dopad na ich život, či už je to dogmatika alebo liturgia.

To, čo im moderná pokoncilová morálka môže ponúknuť, je práve to, že sa zaoberá rôznymi oblasťami života vzhľadom na posledný cieľ ľudského bytia. Človek koná morálne vo všetkých dimenziách svojej osoby a svojho života. Takže študenti sa môžu venovať praktickým otázkam bioetiky, ale napríklad aj etike životného prostredia alebo kultúry. Pamätám si, že ešte za mojich študentských čias hodiny z morálky boli jedny z tých viac navštevovaných.

Čomu sa budem venovať odtiaľto? Ako som naznačil, mal by som prevziať vyučovanie morálnej teológie, najprv na bakalárskom stupni. Samozrejme neviem všetko a sám sa budem musieť ďalej vzdelávať a vedecky pracovať. Ale teším sa na prácu s ľuďmi, ktorých bude niekoľkonásobne viac, akoby ich možno prišlo do nejakej farnosti. Naša univerzita má dovedna okolo desaťtisíc študentov. Je to také rozsievanie plnými hrstami bez ohľadu na to, na akú pôdu. Ale mám nádej, že kresťanská morálka týchto mladých ľudí môže aspoň urobiť lepšími, keď už nie hneď priamo priviesť k viere. Čakajú ma viaceré kurzy rozdelené v zásade do štyroch semestrov, či už zo všeobecnej alebo špeciálnej morálky, a k tomu ešte predmety ako Úvod do kresťanstva, Základy náboženstva alebo Ľudská dôstojnosť, určené aj pre študentov iných fakúlt. Spomínané kresťanské vedy majú dokopy tak

*Jakubova primičná svätá omša v
Kostole Sedembolestnej Panny
Márie v Bratislave*

Medzinárodná komunita - momenty priateľstva a spoločnosti

okolo osemdesiat študentov, ale tieto úvodné predmety sú viac-menej povinné pre všetkých. Dúfam, že sa mi podarí nejako si oprášiť svoju japončinu, hoci začiatky iste budú náročné a budeme sa učiť vlastne všetci – ja i moji študenti. Na záver ešte raz zopakujem, že morálna teológia je pekná veda, hoci je ďaleko odlišná od exaktných vied, ktoré niečo merajú alebo dokazujú. Morálka výlučne neanalyzuje a neaplikuje zákony, ale poukazuje na identitu človeka, jeho cieľ a má ho viesť k láske, ktorá je korunou čnosti a naplnením zákona. Nedáva vopred hotové riešenia, ale skôr základné princípy a vedie človeka k vlastnému, zodpovednému rozhodnutiu.

V morálke je miesto aj pre tajomstvo, nezodpovedateľné otázky, ducha i literu, Božiu sprevádzajúcu milosť, a predovšetkým pre Božie milosrdenstvo. A preto by som si chcel spolu s vami zvlášť v tomto Svätom roku milosrdenstva znovu položiť otázku „kým mám a chcem byť?“ a nielen „čo nesmiem robiť?“

Jakubove domáce jedlo
- ázijska kuchyňa

Text: Novici SVD
Foto: Archív SVD

S pozdravom, vaši novici...

Pozdrav z Vidinej,

Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme... (Mt 5, 5)

Svätý Pavol prežil po stretnutí s Kristom tri roky v Arábii, kým začal svoje verejné pôsobenie (Porov. Gal 1, 18). Bol opustený, bez rodiny, priateľov či známych. V mnohom to pripomína ročný noviciát, ktorý je akoby púšťou. Miestom ticha, odlúčenosti od sveta a ústrania. Vstupom do noviciátu sme sa rozhodli pre radikálne nasledovanie Krista. On ku každému z nás prichádza osobne a pozýva nás, aby sme sa nebáli urobiť jeho život naším životom. A púšť je miestom, na ktorom Ho možno nerušene stretnúť, mimo hluku všedného dňa. Je pre nás veľkým obohatením a vzácnosťou, že aj v dnešnom rýchlom svete môžeme tráviť čas tichom, meditáciou a modlitbou. A my sme počas toho ústrania a modlitby opäť všeličo stihli...

Najprv sme „vytuningovali“ vlečku na traktore, na ktorej sme odvážali tony listov počas jesene z celého areálu. Také storočné stromy ich dokážu vyprodukovať viac, ako by ste si mysleli. Nasledoval sviatok „čistenia topánok“, ktorý bol pre nás výzvou! Prešli sme konkurzom na sv. Mikuláša a čerta, ktorých sme stvárnili v bohatom programe v kultúrnom dome a neobišli sme ani vidinský kostolík. Na blížiace sa Vianoce sme sa pripravovali aj v kruhu vidinskej mládeže, kde sme v rámci našich pravidelných stretnutí vyrábali vianočné pohľadnice. Štedrý večer sme už prežili v pokoji a duchovnej radosi. Múdrosť ducha P. Barátha a nefalšovaný humor P. Vagaša nechýbali popri kaprovi pri vianočnom stole. „Polnočná“ omša o 22:00 v našej kaplnke nám pripomenula najväčší dar, ktorý dostal a dostáva každý z nás. Čerstvo po Vianociach nás poctili svojou návštevou Juraj B., Michal V. a Gorazd K. Nie, nie sú to osoby stíhané na slobode, ale naši drahí spolubratia, ktorí

LIST Z NOVIČIÁTU

nás takto milo povzbudili. Ako starší bratia sú pre nás vzormi a každý z nich je (bude) osobnosťou. A napokon sme 6. februára v spoločnosti všetkých zasvätených rožňavskej diecézy slávnostne ukončili rok zasväteného života v Starej Haliči. Stretli sme sa tam bez ohľadu na farbu habitu ako jedna veľká rodina.

A už je tu pôst a nezadržateľne a isto sa blížia duchovné cvičenia, tentokrát 8-dňové, s našim novicmajstrom P. Baráthom. To bude opäť tá pravá púšť, na ktorej nás iste povzbudí aj sv. Pavol. Vyprosujeme aj Vám trochu takej púšte, skutočného stretnutia sa s Bohom. Len ak mu dáme priestor v našich životoch, môže sa naplno prejavíť. Vidíme sa tam!

Prosíme o modlitbu, na tú našu za Vás sa môžete spoľahnúť!

Novici SVD s novickami SSpS

Spracoval: Frt. Martin Lígač, SVD
Foto: archív SJ

Zo života našej fakulty

Položili sme niekoľko otázok dekanovi našej fakulty, jezuitovi, doc. ThLic. Mgr. Milošovi Lichnerovi SJ, D.Th.

Fakulta sa pod Vaším vedením zaradila medzi najlepšie fakulty na Slovensku, aké sú vaše ďalšie výzvy do budúcnosti?

Tak výzva by mala byť jedna, ale my máme jednu širšiu výzvu a to po prvé - udržať pozíciu fakulty na prvom mieste v hodnotení agentúry ARRA, čo je určitým uznaním zmien, ktoré sme tu zaviedli, pretože verím, že naša fakulta má čo povedať katolíckemu ale aj nekatolíckemu

prostrediu na Slovensku ako jezuitská fakulta. Po druhé v tomto druhom období by som chcel ešte viac zdôrazňovať jezuitskú pedagogiku vo vyučovacom procese. Môžem spomenúť moju nedávnu návštevu v Nepále, kde som bol navštíviť naše školy, kde 98-99% našich študentov a zamestnancov sú nekresťania. Sú to či už hinduisti alebo budhisti, ktorí majú základnú a strednú školu u jezuitov. Držia si svoju tradičnú vieru, a napriek tomu dokázali absorbovať jezuitskú pedagogiku do svojho života, do svojich hodnôt. A myslím si, že je to kompatibilné aj v prostredí viacerých rehoľných spiritualít. Takže táto pedagogika nebude ničím cudzorodým.

Na fakulte študujú okrem laikov aj rehoľní seminaristi rôznych rehoľí : kapucíni, františkáni, minoriti, redemptoristi, tešitelia a verbisti. Nás by zaujímalo, čo si myslíte práve o nás, o verbistoch?

S verbistami mám veľmi dobrú skúsenosť, viacerí boli mojimi spolužiakmi, môžem minimálne spomenúť Pátra Mareka Vaňuša SVD, ktorý tu teraz vyučuje Nový Zákon. Skúsenosť mám teda veľmi príjemnú a vždy, keď sa stretnem s verbistami, tak sa tomu teším. Je to vždy ľudské stretnutie a osobne si aj vážim rehoľnú formáciu, ktorú dostávajú verbisti vo svojom formačnom dome.

Prečo študovať na našej/vašej Teologickej fakulte?

Môj pohľad je ovplyvnený aj tým, že to tu riadim, ale myslím si, že predovšetkým je tu kvalitná výučba a kvalitné vedecké výstupy, ktoré môžu študentovi napomôcť, aby rástol. Ale nielen skĺbenie vedeckej kvality, ale aj to, čo sa snažím zdôrazniť v našej jezuitskej pedagogike, je osobná starostlivosť o študenta. Je pre mňa veľmi dôležité, aby naša fakulta bola silne poznačená tým, že každému študentovi sa dostane osobnej starostlivosti, aby mohol rásť nielen po vedeckej, ale i po ľudskej stránke. Teda uchádzačom chceme ponúknuť kvalitné štúdium a kvalitný ľudský prístup.

Inaugurácia dekana Teologickej fakulty Trnavskej univerzity

Rektor Trnavskej univerzity prof. doc. JUDr. Marek Šmíd, PhD. s dekanom našej fakulty

Akademická obec univerzity a fakulty, ktorá dozerá na to, aby z nás boli múdri a zreli ľudia.

Tradícia otvorená premýšľaniu

Text: Frt. Martin Ligač, SVD
Foto: archív SJ

K našej formácii neodmysliteľne patrí aj štúdium na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity v Bratislave. Tvorí podstatnú a neodmysliteľnú časť našej formácie. Bez tejto formácie by sme sa nemohli stať kňazmi, a taktiež nemohli by sme naplno slúžiť tým, ku ktorým ako misionári budeme poslaní. Po príchode z noviciátu nastupujeme na trojročný bakalársky študijný program „Základy kresťanskej filozofie a katolíckej teológie“. Po jeho ukončení a získaní titulu „Bc.“ nastupujeme tiež na trojročný magisterský program „Katolícka teológia“ a získavame titul „Mgr.“ Vzdelávanie na fakulte je pod vedením Spoločnosti Ježišovej, čiže jezuitov. Fakulta sa nám snaží odpovedať na otázky týkajúce sa duchovného rozmeru človeka,

spoločnosti a kultúry súčasnej doby, chce aby sme rozumeli východiskám a smerovaniu kresťanskej tradície vo svete, ktorý nás obklopuje, či zorientovať sa v hodnotovej pluralite dneška. Premýšľame o podstate skutočnosti, bytia či zmyslu života. Chceme sa dozvedieť viac o tom, ako to funguje v rodine, vo vzťahoch v nej, nazrieť hlbšie do jej fungovania z pohľadu biblického, psychologického, alebo chceme nahliadnuť do rôznych aspektov sociálnej práce. Vzdelávanie na fakulte sa venuje otázkam a požiadavkám súčasnej spoločnosti. Nadväzuje na európsku kresťanskú tradíciu a jezuitský systém intelektuálnej formácie. Viac informácií Vám poskytne jej internetová stránka www.tftu.sk.

Študenti a pedagógovia pri spoločnom stretnutí

Dráma o zmysle života a utrpenia

„Ach nie, ver mi. Som odsúdený na to, aby som žil ďalej, aby som pokračoval v tomto mizernom živote. Ale už to nebude nijaký mizerný život: chcem, aby bol plodný, dokonám, čo som začal, a skôr než sa mi to podarí, neskončím – teraz to viem.“ Skonštatovaním hlavnej postavy, ktorá reprezentovala Viktora E. FRANKLA, v hre Synchronizácia v Birkenwalde, chceme zaspomínať na predvianočné stretnutie na fakulte. V tomto úryvku je ukrytá jedna z hlavných myšlienok tohto diela. Ide o vzácnu hru, keďže autor v hlavnej postave predstavuje seba, ktorý prežil hrôzu koncentračného tábora.

V rámci Dramatického seminára, jedného z voliteľných predmetov, pod vedením Lukáša Jeníka, PhD si študenti nacvičili túto hru a predstavili ju verejnosti 9. decembra 2015 v átriu školy. Medzi nimi boli aj dvaja študenti verbisti Martin Ligač a Robin Joseph. Keďže predstavenie bolo spojené s tradičným večierkom na TFTU, študenti a vyučujúci sa po predstavení stretli pri vzájomných rozhovoroch v príjemnej atmosfére. Rozprávali sa o predstavení či o zážitkoch, ktoré spolu prežili počas semestra. Prítomní boli takmer všetci členovia katedry filozofie, pán dekan so svojimi prodekanmi, a taktiež členovia akademického senátu. Na tvárach bolo vidno úsmev a dobrú náladu. Myslím, že počas tohto večera bolo vidno potenciál, ktorý naša fakulta má.

*Teologická fakulta ponúka štúdium
v odboroch :*

*Teológia, Filozofia a Sociálna práca so
zameraním na rodinu*

*2.kolo podania prihlášok:
po 16. 6. 2016*

Text: Frt. Martin Ligač, SVD
Foto: archív SJ

*Medzi účinkujúcimi sa objavili aj
dvaja verbisti*

Priateľstvo nás spája

PO SKÚŠKOVOM OBDOBÍ
ZIMNÉHO SEMESTRA SME OPĀT
ZAVÍTALI NA MORAVU. POPROSILI SME O
PÁR DOJMOV Z NAŠEJ NÁVŠTEVY NÁŠHO
KAMARÁTA JOŽKA. PRE AUTENTICKOSŤ ČLÁNOK
NEPREKLADÁME, KDEŽE ČASŤ NAŠICH DOBRODINCŮV
POCHÁDZA Z ČR, TAK AJ TAKTO IM CHCEME PREUKÁZAŤ, ŽE
MYSLÍME AJ NA NICH.

Text a foto : Jozef Hodulák

V druhém únorovém (februárovém) týdnu studenti Trnavské teologické fakulty poctili svou návštěvou farnost Nový Hrozenkov na Moravě, kde strávili volný týden. Týden, ve kterém si měli odpočinout od každodenních starostí a shonu, protříditi myšlenky, změnit na chvíli prostředí semináře a možná taky dostat novou inspiraci do života. Díky nepřízni počasí nestrávili týden jenom lyžováním (dle jistých informací si všichni ani lyže nevzali s sebou...), ale zúčastnili se i mší svatých, které doprovázeli svým zpěvem, a tak se i farář (P. Marek Poláček SVD) na chvíli zapslouchal do svého rodného jazyka,

který má velmi rád. Seminaristé také navštívili přátele a známé (Milan Toman a Tomáš Baleja mohli zavzpomínat na pěkné chvíle při pobytu ve farnosti na pastorační praxi) a pomohli v pracovním vytíženém farnosti. Věříme, že se jim u nás líbilo, a možná i ta trocha fyzické práce, i když ne až tak náročné jim pomohla vyčistit hlavu plnou vědomostí z předchozího semestru a zatíženou starostmi všedními i nevšedními, aby se s chutí mohli věnovat dalšímu semestru i komunitnímu životu, aby dokázali naslouchat Bohu, nechat se vést Jeho Duchem a aby dokázali být skutečnými následovníky Ježíše Krista.

Spoločenstvo pri slávení liturgie

V domácnosti, počas návštevy, u Jožka, autora článku

Keď ohlasovať znamená meniť ...SEBA

Text a foto : P. Tomáš Gerboc, SVD

Niekedy si myslíme, že dôležité sú miesta. A oni sú ozaj dôležité, no nie najdôležitejšie. (Za posledných 14 rokov môjho života bývam už na siedmom mieste – štatisticky celkom zaujímavé, ale čo s tým?!) Veľmi dôležití sú i ľudia. I tých sa za posledné roky, či za čosi vyše tridsaťdva rokov môjho života, premlelo okolo mňa veľa. A i ja okolo mnohých. (Pri tomto štatistiku nemám, netrúfam si.) Nostalgia

za miestami a ľuďmi je síce príjemná, niekedy pomáha snívať, inokedy ubíja, ale človek nežije v minulosti, dokonca ani v budúcnosti. Žijeme tu a teraz.

I ja po polroku života na novom mieste (v rázovitej obci Terchová) premýšľam, aký je tento môj nový život. Aké skutočné zmeny sa v ňom udiali. Lebo zmeniť miesto (a vymeniť Terchovú za Bratislavu), či ľudí (farníkov, známych, priateľov, či spolupracovníkov), je veľkou zmenou, no skutočné zmeny sa nedejú navonok. Skutočné zmeny sa dejú vo vnútri, v človeku samotnom. V jeho srdci, myslení, konaní.

A tak, ak mám napísať čosi o mojom novom živote po kňazskej vysviacke, a o skutočnej službe v novej farnosti, kde som nikdy predtým nežil, môžem za túto chvíľu (niekoľko mesiacov) napísať asi len toto – každý nový deň je pre mňa výzvou. Novou výzvou je vstať a ďakovať Bohu za ľudí. Novou výzvou je pre mňa usmievať sa. Novou výzvou je pre mňa hľadať a vidieť dobro.

Novou výzvou je pre mňa sadnúť si do spovednice a niekedy i po niekoľkých hodinách mať úsmev na tvári a ochotu povzbudiť. Novou výzvou je pre mňa – to, čo začínam chápať až teraz, i keď som o tom „kázal“ už dávnejšie: ak chcem zmeniť iných, musím zmeniť seba. A tak tou najväčšou zmenou a mojím najväčším „ohlasovaním“ ako misionára v Terchovej je niekedy túžba, niekedy odhodlanie, niekedy sebazaprenie, len aby došlo k zmene mňa samého.

Uvedomujem si, že Pán možno ani tak veľmi nechce, aby som zmenil iných, ale chce, aby som zmenil seba. Možno ja nemám byť tým, ktorý urobí veľké veci – ak by to chcel, ak to bude chcieť, pošle mi ich do cesty a ja ich vykonám. Dnes však Boh odo mňa chce (aspoň ja to takto vnímam), aby som menil seba. Aby som sa stával trpezlivejším (napríklad v situácii, keď sa na mňa vyrútia štyria ľudia a každý s čímsi iným a ja mám chuť vystreliť sa na

Terchovská zima a Tomášova radosť

Mesiac), aby som sa stával vládnejším, aby som vedel povedať áno, i keď mám veľkú chuť povedať "nie". Aby som sa usmial, i keď nemám absolútny dôvod, lebo možno ktosi môj úsmev potrebuje viac ako ja svoj smútok. Aby som si vedel nájsť čas pre človeka, ktorý práve teraz potrebuje čosi vôbec nepotrebné, ale pre neho to znamená celý svet.

Možno ste čakali v tomto článku podrobnejší „popis“ mojej práce (služby), ja však zisťujem, že ohlasovanie Božej lásky je vtedy skutočným ohlasovaním, ak čosi mení. A v prvom rade toho, kto ohlasuje. Ohlasovať Božiu lásku teda pre mňa znamená meniť. A v prvom rade samého seba.

Ááááá... je veľa ľudí a situácií, ktoré mi s touto zmenou pomáhajú. Či je to služba v kostole pri oltári (rôzne slávenia, pobožnosti) alebo v spovednici (kde sa môže človek vždy

rozhodnúť, či chce byť Božou milujúcou alebo trestajúcou rukou). Pravidelné návštevy chorých, pre ktorých príchod Eucharistie a kňaza, miestami sa zdá, je to najočakávanejšou udalosťou týždňa. Ale taktiež i škola a učenie, ktoré dajú vždy zabrať, sú miestom, kde ja môžem uvažovať, akú podobu má viera, ktorú žijem. Stretnutia s deťmi a miništrantmi ma zase posúvajú do pozície veľkého brata, ktorý síce „všetko vie“, ale k premýšľaniu pozyva druhých. A rozhovory so spolubratmi na fare ma učia zdieľaniu sa o dôležitých veciach.

No najviac dôležitý je čas potom, keď už je ticho, keď už som sám... a keď si na konci dňa porovnávam Tomáša zo včera a Tomáša dnes. Tomáša takého istého, v čomsi zmeneného, Tomáša, ktorý chce byť dnes iný, ako bol včera. Tomáša, ktorý chce meniť. No v prvom rade seba.

Tomáš a formácia budúcej generácie

Text : Frt. Milan Toman, SVD
Foto : Frt. Martin Ligač, SVD

Zvádzal si ma Pane nuž, dal som sa zviest'

V dňoch od 26. do 28. februára 2016 sa v Misijnom dome Matky Božej v Nitre na Kalvárii uskutočnila duchovná obnova pre mladých mužov. V tichu rehoľného domu a v modlitbe mali možnosť prežiť čas s Pánom a uvažovať nad svojím životným povolaním. V prednáškach, ktoré pre nich pripravil P. Ján Kušnír SVD, upriamil pohľad na Ježiša a jeho výrok z evanjelia podľa Jána: „Ja som cesta, pravda a život“ (Jn 14,6)

Osobne ma veľmi povzbudilo, keď som videl, s akou túžbou po Bohu týchto 24 mladých mužov z viacerých kútov Slovenska využilo tento čas na stíšenie sa a modlitbu. Aj tu vidno, že mnohí mladí ľudia sú aj dnes smädní po Bohu a Jeho prítomnosti. Okrem ticha bol priestor aj na osobné rozhovory so spolubratmi, ktorí pomáhali s prípravou tejto obnovy. Priestor na bratské zdieľanie prišiel počas sobotňajšieho popoludnia,

kedy časť mladých putovala k „Bráne milosrdenstva“ do nitrianskej katedrály a iní do kláštora Služobníc Ducha Svätého ustavičnej poklony. Tento spoločný čas doplnený pekným počasím bol obohatením programu a priestorom pre nastolenie zaujímavých tém na rozhovor. Cieľom obnovy bolo pomôcť mladým v rozlišovaní ich povolania a v upevnení sa v Kristovi. Bola to zároveň pôstna príprava na sviatky Veľkej noci a taktiež príležitosť zakúsiť

trochu z našej misionárskej charizmy a spirituality verbistov.

Verím, že táto obnova bola nápomocná v hľadaní ich povolania. Na záver od nás dostali pozvanie zúčastniť sa aprílovej duchovnej obnovy pre tých, ktorí vážne rozlišujú duchovné povolanie. Bude sa konať v bratislavskej komunite verbistov. V modlitbe k Dobrému Pastierovi ich sprevádzame naďalej na ich životnej ceste v našich modlitbách.

Účastníci obnovy

Text : Ján Selecký a Frt. Martin Ligač, SVD
Foto: Lukáš Sýkora

„Pripravení pre ľudí“

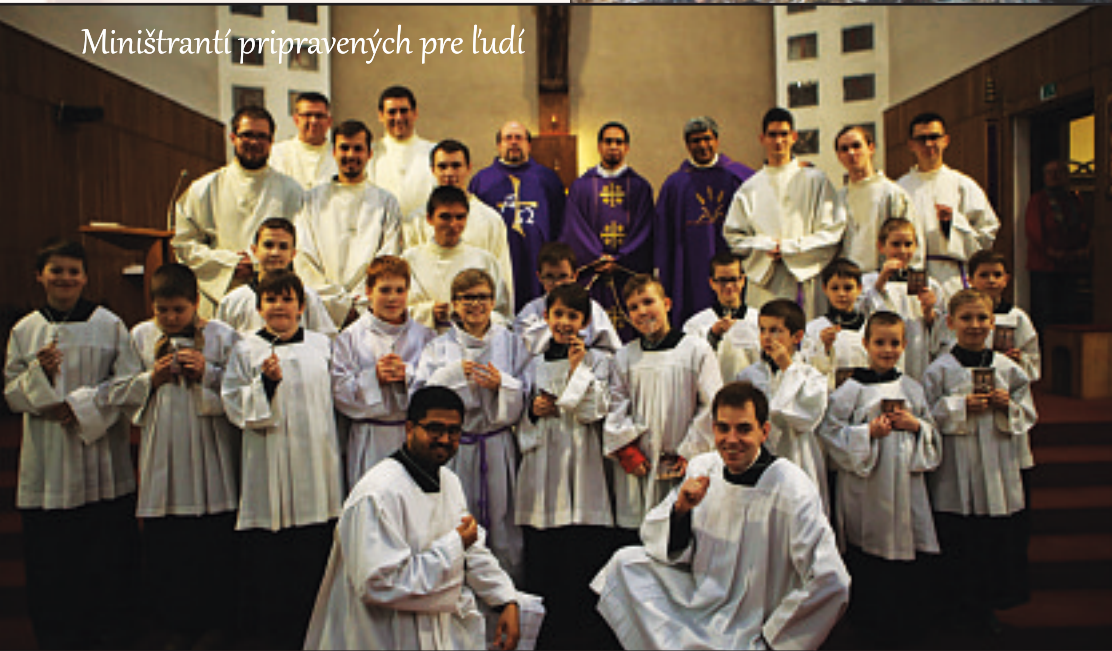
Miništrantská kampan 2016

V Kostole Povýšenia sv. Kríža v Bratislave sme 11.2.2016 odštartovali miništrantskú kampan SPÁJAME FARNOSŤ. Počas slávenia eucharistie sa konalo skladanie miništrantských sľubov a miništrantské stretnutie. Začali sme sv. omšou o 18.00 hod. Farnosť spravujú misionári verbisti a na území tejto farnosti sa nachádzajú dva kostoly. Prítomní boli aj miništranti z kostola sv. Arnolda Janssena na Krupinskej 2, kde sa nachádza aj Misijný dom, v ktorom sa pripravujú naši seminaristi na misie. Ďakujeme všetkým, ktorí prispeli k tejto krásnej slávnosti. Hlavnému celebrantovi Pátrovi Mathiasovi, kazateľovi Pátrovi Johnymu, a správcovi farnosti Pátrovi Milanovi.

Touto akciou chceme vrátiť služby pri oltári a miništrovaniu, to čo im patrí teda : výnimočnosť, hrdosť a dôležitosť. Pre miništrantov pripravujeme viaceré spoločné akcie. V lete miništrantov, ktorí pracujú v našich farnostiach, ale aj iných farských spoločenstvách, čaká Misijný tábor miništrantov, ktorý pripravujú seminaristi v spolupráci s pátrom Johnym, SVD. Tábor sa bude konať od 18. do 22. júla 2016 na Kysuciach.

Miništranti pripravených pre ľudí

ARNOLDOVA hádanka

Spracoval: Frt. Peter Fillo, SVD

Odpoveď na príklad č. 14 – Odbíjacie hodiny

O šiestej hodine odbijú hodiny 6-krát. Medzi prvým a šiestym odbitím je 5 intervalov. Keďže odbíjanie trvá 15 sekúnd, je medzi každým odbitím pauza 3 sekundy. Takže o dvanástej hodine odbijú hodiny 12-krát, ale bude tam 11 intervalov, každý bude trvať 3 sekundy. Takže odbíjanie bude trvať 33 sekúnd.

Za správnu odpoveď z **príkladu č. 13 – Ukradnuté víno** sme vyžrebovali Petra z Mokrade.

V mene čitateľov ďakujeme Peťovi SVD za jeho tradičnú rubriku a prajeme veľa síl na jeho filipínskej misii.

P. Igor Král, SVD odsúži svätú omšu za našich dobrodinčov v Ríme 21. apríla 2016.

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Jednotlivci: Adam Hrobák, Albín Ivák, Alena Andacká, Alena Gajdošová, Andrej Lapin, Anton Broniš, Anna Giacková, Anna Habarová, Anna Harthauserová, Anna Kramarová, Anna Pekarovičová, Anna Peštová, Anna Slavkovská, Anna Urbaníková, Anna Tomková, Bernardína Balážová, Bohuslava Vašeková, Cecília Sabadošová, Daniel Kaján, Daniela Kroupová, Elena Jastrabanová, Elena Starinská, Emil Kulizák, Emília Kuřová, Emília Tomanová, Ernest Ponechal, Eva Hudáčková, Florián Krajník, František Bučko, Gabriela Gajdovičková, Hedviga Gabrišová, Helena Silná, Helena Smrčková, Ignácia Budayová, Ivan Malík, Ita Vítazová, Iveta Srníčková, Ján Mazúr, Ján Podstavek, Jarmila Gendiarová, Jozefa Gregorovičová, Jozefa Šimarová, Katarína Krmecová, Katarína Luptáková, Karol Pohronský, Leonard Šnauko, Ludmila Mrázová, Ludmila Orečná, Ludmila Ševčíková, Ľudovít Vincent st., Lýdia Kovarovičová, Magdaléna Halvoňová, Margita Kompasová, Martin Škorňa, Mária Andrášková, Mária Baňasová, Mária Drbúlová, Mária Hrozová, Mária Hudáková, Mária Hudačeková, Mária Krajčovičová, Mária Kubranská, Mária Kučmová, Mária Kulichová, Mária Melková, Mária Mizeraková, Mária Sisková, Mária Sislová, Mária Romanová, Mária Pazúriková, Mária Pižgová, Mária Valková, Mária Vojtičková, Mária Zubeková, Marián Nosál, Marta Babálová, Marta Cenkerová, Marián Páleník, Metod Šmehyl, Miroslava Dančová, Milan Dobrovodský, Milan Petic, Monika Košťálová, Pavol Šupica, Peter Očovský, Peter Sucs, Priska Trnková, Ružena Pittelová, Rozália Mičicová, ružencové bratstvo Polusvie, Štefan Bjaloch, Štefan Čapkovič, Štefan Halčin, Štefan Mizerák, Terézia Kováčiková, Terézia Kubicová, Tomáš Osadaň, Veronika Kučaková, Veronika Rimbálová, Viliam Mrázik, Vincencia Kostolányová, Vladimír Dunaj, Vladimír Rádi, Vladimír Šišovský, Zuzana Kováčová, Zuzana Pacúrová, Zuzana Vašková.

Rodina: Balážová, Baleková, Banárová, Bebjaková, Bednárová, Beganyová, Bištuťová, Bujďáková, Cibulová, Čopová, Dušičková, Fabová, Filadelfiová, Gajdošová, Gerbočová, Grigláková, Halamová, Halásová, Hanuliaková, Hanuseková, Húďaková, Kaločajová, Kočanová, Kotrová, , Krchňáková, Krížalkovičová, Lichardová, Mátiková, Matušková, Mizeráková, Naďová, Páleníková, Petrovičová, Peštová, Repáňová, Sochuláková, Studená, Strečková, Sýkorová, Šimarová, Srníčková, Tomanová, Valachovičová, Vašová, Vrtáková

Farnosť: Branovo, Bratislava – Petržalka, Borčany, Brezníčka - Veľká Ves, Bukovinka, Bystré, Čadca - Kyčerka, Dulovce, Dvory nad Žitavou, Filakovo, Hruštín, Lemešany, Lipany, Lipt. Mikuláš, Lokca, Malacky, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery–Brezany, Nový Hrozenkov, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Povážská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Lubovňa, Senica, Snina, Svätoplukovo, Štefanov nad Oravou, Šulekovo, Šuňava, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Ťlary nad Žitavou, Vavrečka, Vranou nad Topľou, Veľká Hradná, Veľké Karlovice, Valaská Belá, Vidina, Vojňany, Vráble, Výborná, Zázrivá, Žilina - Solinky, veriaci z kostola sv. Arnolda Janssena a Povýšenia sv. Kríža v Bratislave, Sestry sv. Kríža, Páter Pavol Uličný, a ďalší dobrodinci zo Slovenska, ktorí sa niesli v tomto zozname. Veľkú skupinu dobrodinčov tvoria misijní horľivelia z celej Českej republiky. Všetkým vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať.

Ak by ste aj vy chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“ alebo na číslo účtu: SK9509000000005029115971 s poznámkou „na misijný dorast - BA.“

Úcta a vďaka vám...

11. ročník akcie pre mladých o povolání

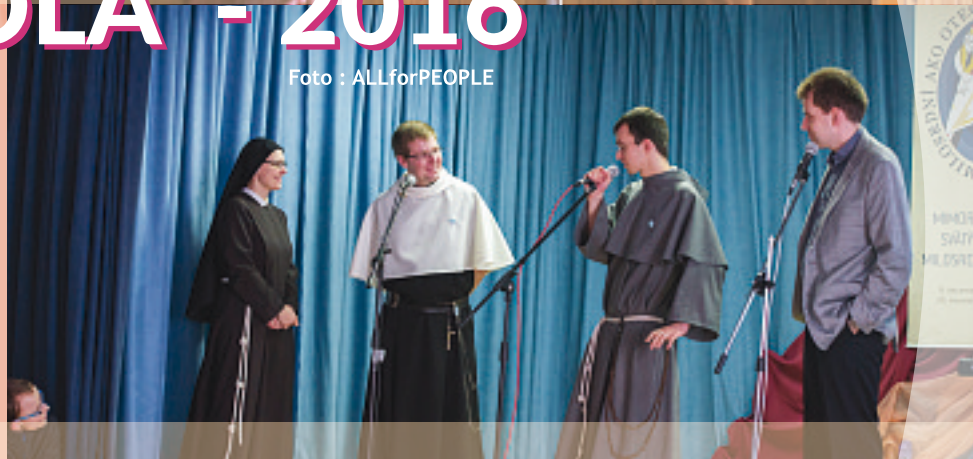
KTO SI ŤA V

OLÁ - 2016

Foto : ALLforPEOPLE

Tam, kde sú reholníci, tam je radosť

Božia láska a milosť nás zhromaždila z rôznych národov a svetadielov do misionárskeho reholného spoločenstva. Toto je zasvätené Božiemu Slovu a má jeho meno: Spoločnosť Božieho Slova.

- Prológ Spoločnosti Božieho Slova

Spoločnosť Božieho Slova je dnes s vyše 6000 členmi najväčšou špecificky misionárkou reholou vo svete. Je stále progresívnou reholnou spoločnosťou. Je prítomná vo viac ako 70 krajinách sveta. Hľadáme mladých mužov s túžbou stať sa reholným bratom alebo kňazom zasväteným pre misie.

Viac informácií nájdeš na:

www.verbisti.sk, www.mladymissionar.sk, mladymissionar@gmail.com